

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj

Inserati
po dogovoru.

Štev. 19.

V Kranju, dne 30. decembra 1927.

Leto I.

— Tu imaš žezlo in vladaj modro. Ljudje naj imajo malo dela in veliko denarja. Naj dežuje in solnce naj sije! Pusti rasti veliko gob! In kadar se v politiki ne boš več spoznal se posvetuj z notranjim ministrom . . .

Ne pozabite,

da se bliža leto koncu in da je treba poravnati naročnino! Stori vsak svojo dolžnost!

—p—

Neprijetno . . .

. . . še podpišite se tu na ta list! . . . Tako, hvala lepa! Z Bogom, pa veselo novo leto!“

„Rekomandirano — ekspress! Vraga, od kod neki?“ se vpraša precej okrogli, brez božje travice na glavi, 50 letni naš Jaka. Precej nerodno se pripravlja, da bi odprl pismo, katero mu je prinesel ravnokar pismo-noša. Slednjič — list razprt, očala na nosu. Težko je šlo, a končno je vendar po polurnem naporu prečital pismo, katerega mu je poslal, oziroma pisal brat Tone iz Amerike. Tone je bil že osem let onstran velike luže. Ker je bil priden in varčen si je prihranil lepo premoženje in kupil hišo z najnovejšim komfortom. In tako je povabil brata Jaka v Ameriko. Obenem mu je priložil „frej karto“. Po dolgem premišljevanju, prevdarjanju in posvetovanju s svojim stalnim omizjem, se je Jaka končno odločil da pojde k Tonetu v Ameriko.

V vlaku. Po nesreči je Jaka sedel v vagonu, kateri ni imel kloseta. Komaj je že čakal, da pride večja postaja, da bi dosegel toli zaželjeno utico. Smola je smola. Tako je nasproti Jaketa sedel prileten možič, ki je venomer „šnofal“. Ravno je držal odprto škatljico in nosil z dvema prstoma tobak v nosne luknje. Vlak je vozil vedno počasneje tako, da je Jaka vstal, v dobri veri, da je postaja. Malo nerodno se je okrenil, vlak je obstal, Jaka se je zagugal, zbil sosedu dozo iz rok in v trenutku je imel nos, oči in usta polne tobaka. Čh-čh! O jej, zadaj je tudi kihnilo . . .

In tako se je Jaka peljal na mehkem (misleč, da je v prvem razredu) do prihodnje postaje, na kateri je vožnjo prekinil. V kopališču se je okopal in preoblekel ter z naslednjim vlakom nadaljeval vožnjo do pristanišča. Na veliko žalost je zvedel, da gre parnik šele čez dva dni. V malem hotelu si najame sobo, odda prtljago in hajdi malo po mestu na ogled. Od hoje je postal žejen — opazi malo pivnico in z veseljem konstatira, da Bog po celem svetu enako roko ven moli. Spil je Jaka kar dva vrčka. Ko zopet tako kolovrati po mestu, se zateče do lepega parka; kakor nalašč, si misli Janez, bom vsaj odložil nekoliko bremena. A že je stalo oko postave kraj njega: „Mar ne veste, da se tu ne odlaga taka tekočina!“

„N-n-e-e, gospod stražnik!“ zajecija prestrašeni Jaka, „ali kam pa naj grem?“

„Tam nasproti je zdravnik, tja pojdite!“ odgovori nejevoljno stražnik, meneč, da ga Jaka vleče. Jaka pobira stopnice pod noge ter konečno pozvoni pred vrati zdravnika.

„Kaj bi radi?“

„Ne morem na stran!“

„No, bomo takoj videli, torej poizkusite . . . Ja, ja saj gre, kar naenkrat gre, kako je to mogoče?“

„Ja seveda gre, ko ni stražnika zraven!“

Zvečer se naš Jaka spozabi in se napije, da sedé zaspi naslonjen na kandelaber. V zgodnji jutranji uri se od mokre megle predrami in zabodeno gleda okoli sebe. Počasi se spomni, kje je hodil in kaj je vse popil. Naenkrat zapazi psa, ki voha pred njim po tleh, ter se tako osvesti, da je precej iz sebe zmetal (vrat se mu je pri tem poslu podaljšal za najmanj 5 cm) ter pri tem modroval: „Tam v pristaniški gostilni sem jedel vampe — potem v oni blizu kina sem jedel fižol z jajci — pri kolodvoru sem jedel ono čudno zamorsko jed — ali kje sem tegale psa požrl, se pa res ne spominjam . . .“

Sirena na parniku zapiska, mostič potegnejo na krov, vrvi odnehajo, sidro je dvignjeno, jedko povelje kapetana z njegovega mostiča, skrivnosten ropot v dnu ladje in nalahno je splavalo velikansko telo od obale, stotero robcev je zaplapolalo v zadnji pozdrav svojcem na kopnem in na ladji. Tudi naš Jaka je vih-tel svoj velik rdeč robec, četudi ni imel nikoga svojega na obali.

Vožnjo po morju je še tako nekam srečno prebil, edino prvo noč je padel iz postelje pod stropom. Potem je dobil ležišče pri tleh. Tudi morska bolezen ga je obiskala. Ko je, kakor suknja, visel na ograji in prodajal valovom vsebino svojega želodca, je zavidal ribam čilost v vodi, četudi so hlastno sprejemale vse kar je padlo v vodo.

Končno, po 6urni vožnji New York. Odprta usta in oči — z eno besedo — očaran, ne vedoč in nehote je obstal pri taksometru. Šofer ga prijazno povabi in vpraša kam. Jaka mu pokaže naslov in že drvita po ulicah. Po enourni vožnji ustavi avlo pred krasno, popolnoma novo vilo z vrtom obdano. Na vrtnih vratih brez kljuka mala ploščica z napisom:

TOMS GOJZARECH,

„Lejga no spaka, kako se po ameriško vse drugače piše, to je za jezik zlomili namesto „Tone Gojzarjev“ se piše pa To . . . To — ah —vrag naj to bere, kje pa je kaka kljuka?“ Ni je! Pač pa zapazi neki gumb. V dobri veri, da je zvonec — pritisne. Vrata se sama odpro in sliši se glas: „Prosim izvolite vstopiti!“ Kakor v zakletem gradu. S korajžo vstopi, prekorači vr-tiček. Dospevši pred vežna vrata se zopet sama odpro in zapro za njim. Edina sreča, da naš Jaka ni imel več las — sicer bi se mu naježile. — Lepa, prostorna veža, vsa pokrita s preprogami in po stenah različni vzidki z oboki itd. A nikjer žive duše. „Preklicana stvar, zdaj se pa tudi ne premaknem, dokler ne pride kakšen človek!“ Ker je pa Janez precej glasno to izrekel, je takoj nato začul: „Prosim izvolite sestiti!“ Ozrl se je in preplašen zapazil kako se je vzidek premaknil in brezslušno se je pripeljal lep fotelj do njega. Seveda se Janez ni upal sestiti, temveč stoje počakal, da ga je Tone sam sprejel. Stopila sta v malo utico, katera jih je dvignila v drugo nadstropje v sobo, ki je bila že pripravljena za Jaketa.

Ko se je že malo udomačil, je stopil kar sam v tisto utico in pritisnil na enega izmed mnogih gumbov. Dvigalo se dvigne do podstrešja. „E, spaka,“ si misli Jaka, „bom pa za družga pritisnil.“ In res počne dvigalo padati. V kleti se ustavi. Jaketa že skrbi, da ne pride več v svojo sobo. Pa vseeno še enkrat pritisne in zopet se znajde v podstrešju. „Glej ga spaka, me pa ja ne boš celi dan vozil iz podstrešja v klet in narobe. Zopet pritisne in dvigalo pada. „Na prenočišče!“ vpije Jaka med potjo. Ruk — dvigalo se ustavi.

Odpro se vrata in Tone se mu zadovoljno smeje ter prime preplašenega Janeza pod pazduho. Pelje ga v jedilnico, kjer sedeta za mizo. Tone pritisne na gumb, miza se premakne in zgine v zidu. Jaka odpre usta, kajti na drugi strani se pojavi ista miza že obložena z grofovskimi jedili. Jaka še svoj živ dan ni toliko jedel in pil kakor takrat pri Tonetu . . .

Po obedu se Jaka odpravi na vsakdanjo potrebo. Po „potrebi“ potegne za ročaj in Janez začuti, kako ga nekdo z gobo, napojeno v mlačni vodi, umije in obriše. Tu ga premaga radovednost. Lepo vstane, se okrene, vstakne glavo v nabiralnik in potegne za ročaj. Dotičnik, ki je umival, misleč, da je nov oddajnik tvarine za povzdigo poljedelstva, mirno potegne z gobo — seveda Janeza čez cel obraz . . .

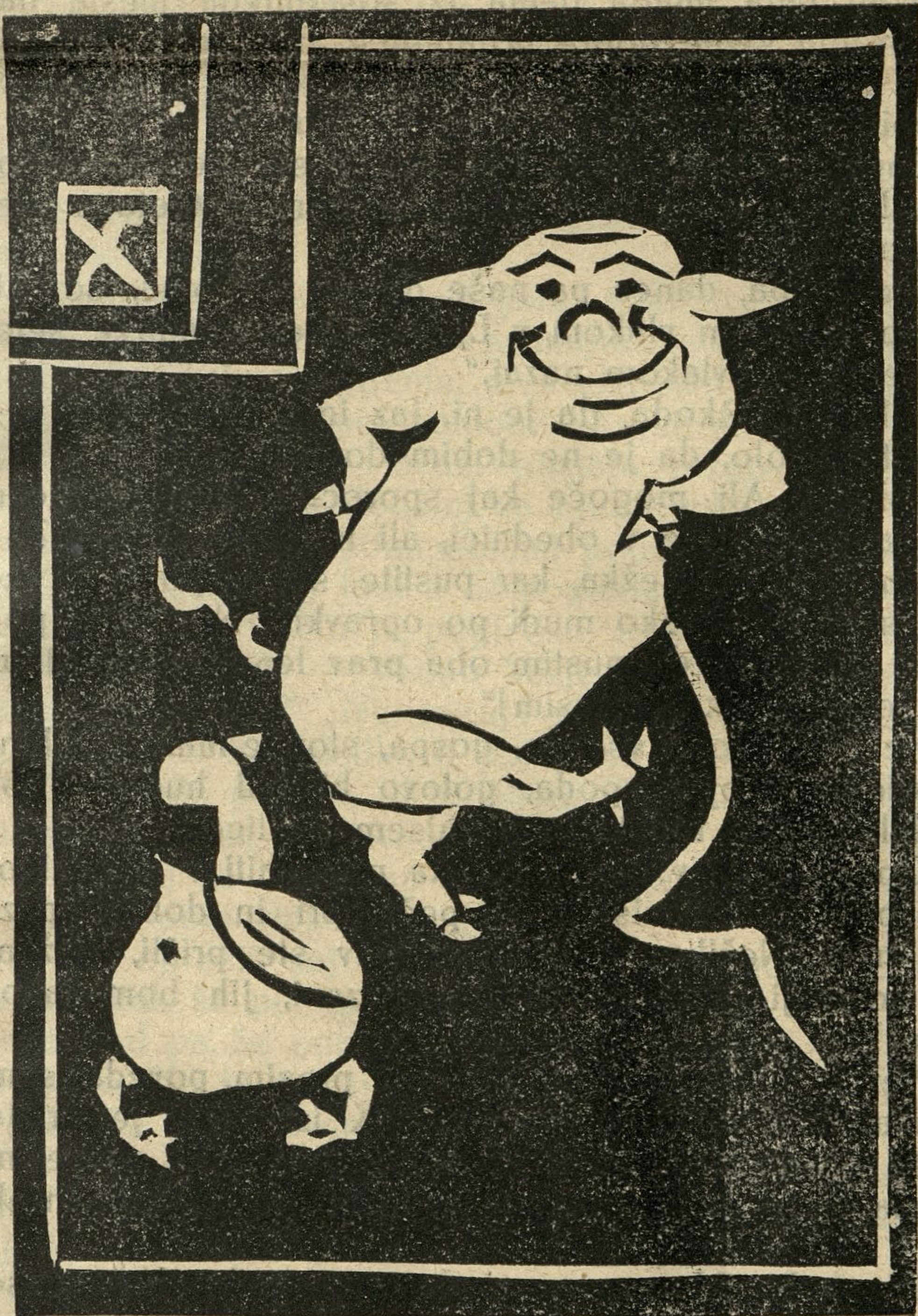
„Glej ga spaka —“

„Ti živina ti, ali si ponorel, ali kaj?“ vpije razburjena žena Meta in čofa z mokro cunjo ubogega Janeza po glavi, ki drži v rokah nočno posodo in hoče vtakniti svojo glavo v njo . . .

„Ha — a — ja — oh si ti Meta — hvala Bogu, da so bile samo sanje!“

—k—

Zmazal se je.

Goska: „No, vidiš, pa si preživel božične praznike brez nezgode!“

Prašič: „Seveda, saj sem ukanil gospodarja, požrl sem mu koledar pa ni vedel, kedaj je Božič.“

Diplomatično.

Popurka (Bihalju med plesno prireditvijo): „Ali ste že slišali gospod Bihalj, kakšna nesreča se je pripetila Popiču? Da slišite, osemkrat je po vrsti plesal valček, pa ga je pri zadnjem plesu zadela kap!“

Bihalj (katerega je žena vedno naganjala k plesu): „Res? Prosim vas, povejte to moji ženi! Ali povejte ji, da ga je že pri tretjem valčku kap zadela!“

Popurka (gospej): „Ali že veste najnovejše od Popiča, gospa? Je ta revež osemkrat po vrsti plesal, pa ga je že pri tretjem plesu zadela kap!“

Papiga.

Izidor Kakančič dobi za rojstni dan od svojega prijatelja Štefana zelo lepo in dragoceno papigo. Ko pri naslednjem posetu Štefan nikjer ne opazi papige, vpraša Izidorja:

„Kje pa imaš ono lepo papigo, katero sem ti poslal?“

„Kaj vprašuješ? To se zna, da sem tiča takoj zaklal, spekel in pojedel; če ti po pravici povem, dober pa prav nič ni bil!“

„Prijateljček, kako moreš tako dragocenega ptiča zaklati? Bil je povsem pravi „Pipmec“, kateri je znal govoriti, kakor človek!“

„Vraga, če je znal govoriti, zakaj pa ničesar ni rekel, predno sem ga zaklal!“

Iz „Derta“.

Hipnoza.

Mladi zdravnik se je smrtno zaljubil v neko damo ob priliki čajanke pri njegovem prijatelju. Vendar izven nasmeška in nekaj praznih obečanj ni dobil ničesar od nje. Uvidevši, da nima smisla dvoriti, se potaji in postane popolnoma ravnodušen napram njej. Ali, doktor kot doktor je imel vseeno zmešano glavo od ljubezni. Zopet enkrat na neki čajanki, ko je bila navzoča tudi dotična dama, je doktor začel razlagati hipnotizem. Prišel je celo tako daleč, da je trdil, da uspava vsakega brez izjeme potom hipnoze.

„Rada bi videla, ako ste v stanju tudi mene uspavati!“ se začuje glas. In to je bil glas dotične dame, ki je doktoru zmešala veliko porcijo njegovega učnega doktorskega mozga.

„Mnogi so že poskušali, pa nikomur ni uspelo,“ reče zopet ona.

Mogoče ali nemogoče, z eno besedo, sklenilo se je, da pride ona drugi dan k doktorju v atelje. Morete si predstavljati doktorjevo radost.

Drugi dan je bila dama točno ob določeni uri pri doktoru in se mu radovoljno prepustila kot eksperiment.

Kaj hitro je doktor opazil, da ona zapira oči pod njegovim vplivom. Njene kretnje in gibi so bili vedno bolj mlačni. Konečno se telo povsem umiri in ona zaspi.

. . . Ah, ljubezen! Lahko si mislite, da doktor ni bil neumen in da je to priliko takoj izkoristil. Ona je spala; toraj ničesar bolj varnega.

Ko se je malo zavedel, se mu oglasi vest, da on vsled profesionalne dolžnosti sklene, da zaradi reda vpraša svojo pacientko karkoli, da se uveri, da li za istino spi ali ne? Postavi se v pozo hipnotizerja in vpraša: „Reci mi, kaj sem napravil ta moment? Odgovori, jaz to hočem! Odgovori!“

Tedaj odgovori hipnotizirana dama z zaprtimi očmi popolnoma mirno:

„Dobil si zelo fino bolezen!“

Neiskren prijatelj.

Lojze: „O, živijo! Glej ga no! Ali še živiš? Meni so pa rekli, da si že zdavnaj umrl!“

Janez: „Ti si pa res pravi in iskreni prijatelj! Potem nisi bil niti za mojim pogrebom?“

Nevarna.

„Slišal sem, da je tvoja žena nevarno bolna.“
„Bolna je že, ampak nevarna je le, kadar je zdrava.“

Filozofija.

Pa je resnično smešno napravljen ta svet. Luna sveti ponoči a solnce podnevi. Naj bi raje svetilo solnce ponoči, ker podnevi je itak svetlo.

Mišnica.

Gospa Goska svojemu možu: „Ti vendar ne moreš trditi, da sem te jaz vjela v zakon.“

Mož: „To ravno ne! Ampak mišnica tudi ne leti za miško, pa jo vseeno vjame!“

Hi-i šimel!

Finančna direkcija prejme račun za popravo strehe na finančni hiši in sicer detajlirano:

1. Prenos lestve in orodja iz moje delavnice do finančne hiše	Din 10.—
2. Lestvo postaviti in nasloniti na hišo	„ 5.—
3. Plezanje po lestvi in prenos orodja na streho	„ 15.—
4. Poprava strehe	„ 50.—

Skupaj Din 80.—

Vsled preoblega dela je pozabila direkcija na račun tako, da je šele čez pol leta pričel zopet na vrsto. Seveda je račun takoj romal na višjo inštanco v pregled. Dotični uradnik pregledovalne komisije je bil zelo vesten in je po natančnem pregledu vzel pero v roko in napisal nazaj na direkcijo naslednje vprašanje:

„Direkcija naj takoj javi, da li se strešni mojster še nahaja na strehi, ker plezanje nazaj doli in odstavljanje lestve ni stavljeno v računu . . .“

500 Din.

Veseloigra z žalostnim koncem.

V prijaznem provincijalnem mestu na Gorejskem pozvoni lepa mlada dama iz sosednjega mesta na stanovanju svoje dobre prijateljice. Bilo je že precej časa po obedu. Služkinja pride odpreti in pusti damo vstopiti v predsobo: „Klanjam se, gospa!“

Gospa: „O dober dan, Nežika, a saj ste še vedno tukaj! Kaj pa, ali so vaša gospa doma? Gotovo ste že po kosilu?“

„Ne gospa, danes pa naše gospe ni doma, so šli z dopoldanskim vlakom v Lj. in pridejo najbrže šele zvečer z brzovlakom nazaj.“

„Ah, kako škoda, da je ni, jaz imam pa skoro vedno to smolo, da je ne dobim doma!“

Nežika: „Ali mogoče kaj sporočim gospej? Sicer so pa gospod še v obednici, ali naj jih pokličem?“

Gospa: „Oh Nežka, kar pustite, saj ni potreba, veste, se mi itak tako mudi po opravkih. No, pa le povejte gospodu, da pustim oba prav lepo pozdraviti in se že drugič kaj oglasim!“

Nežika: „Toda vseeno, gospa, stopite malo v salon, pokličem takoj gospoda, gotovo bi bili hudi, če bi vedeli, da ste bili tu in jih nisem poklicala.“

Gospa stopi v salon, Nežika pa odhiti v obednico. Gospod hodi zamišljen pri peči gori in doli. Zapazi pri vratih Nežiko: „No, ravno prav ste prišli, Nežka, ali so moji okovani čevlji namazani, jih bom takoj rabil!“

Nežika: „Da, gospod, so toda prosim, povedat sem prišla, da čaka v salonu gospa X iz K., ki je prišla našo gospo obiskat. Povedala sem ji, da gospe ni doma, pa sem jim povedala, da ste vi, pa ne vem ali sem naredila prav?“

Gospod: „Ah, za vraga, pa ravno sedaj, ko sem se pripravljaj na izprehod, pa se še z ženskami pogovarjati. Ja, recite gospej, da za trenotek takoj pridem. (Sam pri sebi: Pokleto, ravno kadar stare ni doma pa se natepejo te babnice, ne morem jim reči drugače, pa se zgovarjaj z njimi. — No, hvala Bogu je samo ta, no s to se še izhaja, pa še nekam luštkan

krepelček je povrhu.“) — Si v naglici popravi toaletto in vstopi v salon: „O poklon, milostiva, kam pa je to zapisati, da te imam čast enkrat pozdraviti pri nas, ja pa še tako sveža in mlada. No, saj pravim to vse naredi dobri možje. Saj mislim si, da ti pri tvojem Nandetu ni nič hudega!“

„No, no, nikar takih komplimentov, toda oprost, da vas nadlegujem, veš, bila sem pri zobozdravniku, pa sem se toliko zamudila, da mi je odpihal vlak in vsled tega sem prišla k tvoji ženi Špelci na obisk, da malo pokramljava, pa imam že to smolo, da jo tako redko-kedaj dobim doma, ne vem, ali je vedno kje na potu?“

On (Sam pri sebi: Saj se ti največkrat skrijel!) potem glasno: „Jaz pa mislim, da ste si v tem prav vse jednake!“

Ona: „Sicer me pa oprost, imam še nekaj opravkov, potem pa grem na vlak. — Špelco lepo pozdravi in —“

VESELO NOVO LETO!

ŠKRAT.

On: „Toda lepo te prosim, spanja nam pa vendar ne boš odnesla! Samo par minut, medtem pa napravi Nežka čaj, tudi meni se bo prilegel, ker je precej mraz zunaj, potem grem pa na izprehod. Pojdiva raje v obednico, ki je zakurjena, veš naša tako „špara“ z drvni in ne kuri ponavadi salona, najbrže, da si bo preje prihranila za nov klobuk, pa saj razumeš, malo šale mora biti.“

Pri čaju in pecivu in pri gorki peči se je pogovor med obema kmalu oživel. Kramljala sta o različnih stvareh, družabno življenje, ples etc. On galan, kolikor ga je, dela gospej poklone na vse strani, ki njej očitno dopadejo. Počasi postaja razgovor vedno bolj intimen. Lahko dotiklaj za njeno roko, malo močnejši, spremljan s pomembnimi pogledi: „O, ti si pa navihan!“ „No, saj tudi ti ne pogledaš proč, ako koga luštnega vidiš!“ „No ja, pogledati, to že, ti si pa malo preveč navihan!“ — Vedno bližje. — „No, če je pa že to navihanost.“ „Ne, miruj! vsak čas lahko vstopi Nežka, kaj si bo mislila, ti porednež!“ —

„Ti dovoliš prosim, da pošljem v delikateso po mal narezek, mislim, da ravno ni nič doma, in steklenico vina. Sedaj se bo ravno prilegla ena mala zakuska pred odhodom vlaka, kaj ne!“

„Toda oprost, saj ni potreba, nikar se ne trudi, jaz moram itak še po opravkih . . .“

Gospod pa že odhiti v kuhinjo in naroči Nežiki vse potrebno. Ko ta odhaja zapre z zapahom vrata za njo:

„Nežika, pa pozvonite, ko se vrnete!“

V obednici stoji ona nervozno pri peči in ravno vrže ogorek cigarete proč, ko se ji on približa. Izkazuje ji vedno več galantnosti in nežnosti.

„Oh, ko bi Špelca to zvedela!“

„Toda ne bodi vendar tako neumna!“

„Ali kaj vendar počneš, ti — oh — ah — —“

„Ti zlata golobičica moja, ti srček moj, vse bi dal za tebe —“

Ona: „Prosim, posodi mi 500 Din . . .“

On (sam pri sebi): „Zakaj nisem šel raje na Šmarjeto ali pa — v Benetke!“

Ignotus.

Analiza.

Ženska stara 20 let vroča kot Afrika,
30 let divja kot Azija,
40 let na višku tehnike kot Amerika,
50 let izdelana kot Europa,
60 let od vsakega prometa odrezana
kot Australija.

Videl dušo.

Katehet v šoli: „Kaj je duša, Tonček, in ali si jo že katerikrat videl?“

Tonček: „Videl sem jo!“

Katehet: „Pa kje si jo videl?“

Tonček: „Videl sem jo ravno včeraj na oknu!“

Katehet: „Na oknu, a kako si jo mogel videti?“

Tonček: „Včeraj, ko sem šel iz šole, ste šli vi pred menoj in jaz za vami. In ko ste prišli do hiše moje tetke Marice, je bila ona ravno na oknu. Pristopili ste k nji, jo vščipnili za podbradek in rekli: „Kako kaj, sladka dušica?““

Iz ljubavnega pisma.

„ . . . Prav dobro sem te videla, ko si šel sinoči z drugo v roki, sramuj se, Ti nezvesti. Med nama je vse končano, kajti sovražim in zaničujem Te. — Tvoja samo Tebe ljubeča Maruška.“

Kolera.

V čakalnico zdravnika dr. Brauna plane gospodin Franc: „Gospod doktor, prosim, pomagajte mi, jaz sem zgubljen!“ kriči in se zviija v krčih.

„Kaj vam pa je?“ vpraša zdravnik.

„Sobarica pri baronu Benku ima kolero in jaz sem jo poljubil!“ stoka Franc.

Dr. Braun se jadrno napoti k baronu Benku.

„Gospod baron, vi morate svojemu prijatelju Francu prepovedati občevanje z vašimi služabnicami kajti, poljubil je vašo sobarico, katera ima kolero!“

„O, vsemogočni!“ zakriči baron, „tedaj sem jaz izgubljen!“

Dr. Braun ga začudeno vpraša: „Pa ja niste tudi vi poljubili sobarice? — Upam, da niste za tem poljubili svoje žene?“

„Seveda sem jo!“

„Nebesa!“ zaihti dr. Braun, „potem sem tudi jaz izgubljen . . .“

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj

Društvo jugoslov. akademikov v Kranju priredi kino dvorani Nar. doma sledeča predavanja:

V sredo 4. januarja ob 6^{1/4} in 1^{1/2} 9. uri zvečer turistovsko-sportni film

PLANINA USODE

V petek 6. januarja ob 3., 5., 7. in 9. uri zvečer

METROPOLIS

I. DEL

V nedeljo 8. januarja ob 3., 5., 7. in 9. uri zvečer

METROPOLIS

II. DEL

Film nam predočuje, kako bo na svetu leta 2500

Nič ne pomaga.

Prodajalec: „Kurja očesa imate? Potem vzemite steklenico tinkture zoper kurja očesa!“

Kupec: „To nič ne pomaga! Sem že štiri steklenice spil!“

Letovišče.

V lepi vasici B. na Gorenjskem se pojavi Ljubljčan, da preživi poletje na deželi. Našel je stanovanje in prava gorenjska korenina mu razkazuje sobe. Na

vprašanje, kje se nahaja stranišče, mu pokaže skozi okno malo hišico iz desk na koncu vrta ob ograji. Kmet je spremljal gospoda na inšpekcijski poti do stranišča. Tudi mu je uljudno odprl vratica z izrezanim srčkom, da je gospod tudi od znotraj posmatral Gajbico. Malone, da ni padel vznak. „Ja, oprostite, saj to stranišče nima niti zadnje stene in še celo na cesto!“

Nejevoljen mu kmet odgovori: „Poglejte si no, kaj si Ljubljčan vse ne izmislijo, spredaj imate tako vrata in od zadaj vas pa itak nihče ne pozna!“

Raztolmačil.

Pa jo priseka ob 4. uri zjutraj gospod Obilni domov in reče: „Veš, ženka, danes pa ne smeš biti huda, sem namreč pri keglanju zadel beco.“

„Kje je beca?“ vpraša žena.

„Kaj hočemo z beco, sem si mislil, in sem beco zopet prodal!“

„Popolnoma prav! Kje imaš pa denar!“

„Sem — sem ga zopet zakeglal!“

Nepravilno vporabil.

Gospod Mehovc je čital, da je gospod X podaril gospici Y cvetlice z besedami: „Rožice rožici!“

To se mu je tako dopadlo, da je kupil dve bonbonjeri in jih podaril zvečer na plesu svoji izvoljenki z geslom: Škatlje — škatlji!“

Pred sodnikom.

Sodnik: „Zakaj ste svoji prvi ženi pobegnili?“

Mračil: „Zato, ker mi je zastupila življenje!“

Sodnik: „Zakaj ste se pa po tako žalostni izkušnji vdrugeč poročili z drugo?“

Mračil: „Kot protistrup!“

Pouk.

Starejši izživeti baron Mehkič je poročil mlado nedolžno deklico. Na poročnem potovanju po večerji v sobi gospod Mehkič takoj zaspi. Mlada žena pa ni mogla zaspati, ker imela je še nekaj na srcu, to se pravi, skromno željo je imela. Konečno se opogumi, zbudi svojega moža in reče priliznjeno: „Ti prijateljček, ali te ni tvoja mama nič poučila za najino prvo noč?“

Prepozno!

Gospod Mikoš na Bledu na letovanju. Njegova žena iz Osijeka mu pošlje brzojavko: „Ostani mi zvest!“

On takoj odgovori: „Brzojavka dospela prepozno!“

Kočljivo vprašanje.

Mladi gospod Longin je bil povabljen k neki družini na večerjo. Ker je pa prišlo več gostov, kakor je bilo predvideno, je primanjkovalo stolov. Tako je gospod Longin vzel v naročje domačega petletnega sinčka. Ko je bila trenutna tišina, vpraša otrok gospoda Longina: „Stric Longin, ali sem jaz tudi tako težak, kakor moja sestra Tili?“

Poravnajte naročnino!

Napačno zašla.

Pogreb tašče Zvonko in Bajko, zeta, stojila v cerkvi za krsto in poslušata pridigo dušnega pastirja z enim veselim in enim solznim očesom.

„Blaga pokojnica je bila ena redkih žena. Bila je svojemu možu verna in zvesta žena, svojim otrokom skrbna in dobra mati, svojim zetom je bila ljubezniva in dobra tašča —“

„Ti!“ reče tiho Bajko Zvonkotu, „pojdiva, midva sva pri napačnem pogrebu!“

Proti alkoholu.

S prižnice je grmelo proti alkoholu, proti pijanstvu. „... Alkohol ubija, alkohol spravi človeka v norišnico, radi alkohola se zgubi ves ugled. Čujte, dragi moji, čujte primer, kako škoda je žganja, katerega vi pijete kakor vodo! Neki zelo učen gospod je napravil sledeči poizkus: dal je svinji pol litra slivovke požreti — in svinja je crknila!“

„Povsem pravilno. Ta učeni osel bi pa že lahko vedel, da slivovka ni za svinje!“ se nekdo oglasi.

Večno žejen.

Nepoboljšljivi pijanec leže v postelj in reče ženi:

„Zbudi me, kadar postanem žejen!“

„Kdaj pa postaneš žejen?“

„Kadar me boš zbudila!“

Poročni pogovor.

„Ah,“ vzdihne mož drugo jutro po svatbi, „kako so moški neumni, ker se ženijo!“

„Naravno, možiček,“ odgovori nežno mlada ženica, „vendar ženske ne morejo drugače, ker na tem svetu ni nikakega drugega božjega stvorenja, da bi se me ženske zamogle z njim poročiti.“

—XYZ—

Jajteles pripoveduje o svoji smoli.

Če človek naj ima peh, ma peh, in če se vsi rabinici postavijo na glavico. Nebih, mi nesreča pimerila in vsi se bodo smejali, o, Mavzes je velik in meni ni za smeh.

Hotel sem se peljati iz Zagreba, nebich wo wohne ich, u Beograd, da vidi me bogata Levy Sara in me vzame, če si ji zdim šik, Mavzes veliki je priča.

Pustil sem si napraviti nov frak, o, Mavzes je velik pravi Jakob Korec, Objarku številka 33 in sem spravil a Kofferchen in dal na vlak in kupil za drag denar karte za prvi klas, da bodo videli. Jajteles, Mavzes je priča, je gentleman!

In sedaj je že malheur, Mavzes je velik. Ko sem hotel iti na vlak sem vprašal: Zugsfirer je moj prtljag tu in je rekel da weiss nicht, pa sem šel v garderobo,

pa je bil na vlaku in ko sem šel k vlaku, je bil vlak že odvozil v Beograd. Sem vzel en billet v roko in tekkel za vlakom, pa ni se vstavil. Sem kričal: „Gospod Eisenbahn! He, moram z vami! Imam billet erste Klas! He vlak je šel.“

Hotel sem drugi dan — wie heisst — v Beograd, pa sem šel na vlak. Ko je prišel herr zugsfirer sem dal bilet, pa je bil stari in sem moral novega kupit. Ker je bil še neki drugi židov v 1 klas sem si prižgal z billet staro cigaro. Wai geschrien! Sem se zmotil in znova prižgal in moral plačati novi billet, ko je prišel revisor.

Ko sem prišel v Beograd so poslali kofar v Zagreb in ker je bil notri novi frak od Jakob Korec, Objarku tridesetri peljal sem se natrag u Zagreb. Tam so poslali kofar u Beograd in sem se peljal u Beograd in našel ravno kofar, ko so hoteli poslati ga u Zagreb.

Šel sem u hotel in se oblekel u frak od Jakob Korec, Objarku tridesettri in bil sem gentleman of London, ko sem se vozil k Levy Sara.

Tam sem našel samo sluga, ki je rekel: „Lep konpolment in gospa bo vzela Netana Schmube in se peljala u Zagreb, ker niste prišli točno.“

Zastonj sem kupil pet billet in novi frak od Jakob Korec Objarku, tridesettri in hotel.

Tožil bom železnico, veliki Mavzes mi je priča in dobil bom že toliko, kolikor je vredna ona stara škatlja.

DRUGI VELIKI GORENJSKI LOVSKI PLES

se vrši dne 5. januarja 1928. l.
v vseh prostorih „Narodnega
doma“ v Kranju. Ne zamudite!

Kje je predolga?

„Krasno palico imate!“

„Da, lepa je, samo malce predolga za mene!“

„Dajte jo skrajšati!“

„Ha-ha, mislite, da sem tako neumen, da bom dal glavo iz slonove kosti odrezati?“

„Jaz ne mislim zgoraj — ampak spodaj!“

„Kako? Spodaj mi vendar ni predolga!“

Pomota.

„Toda, Mary, zakaj si se slekla, mislil sem, da greš z mano na veselico!“

„Ah, kaj, to je vendar moja nova plesna toaleta.“

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „Gici“)

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specialna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri **HLEBŠU IZ KRANJA**
pocen se dobi.

Ivan Zaletel

domača žganjarna

Stanežiče

pošta št. Vid pri Ljubljani

V zalogi ima vedno:

**pravi kranjski brinjevec
hruševac
slivovko
borovničar**

po najnižjih cenah!